

Følgende svarer til manuskriptsiden med betegnelsen '10'

MANUs linje 2 og videre svarer til DIKs kap. 33:

33. Løsningen på dyrerigets mysterium klarlægger, hvorfor denne side ved verdensaltet består af væsener, der kun lever for at tjene til føde for hverandre og derfor må leve i princippet "at dræbe for at leve". Det er ikke så mærkeligt, at dyrenes organismer er et krigsredskab. Men tro endelig ikke, dette er endemålet for Guds forhold til dyrene. Og tro endelig heller ikke, at "Guds hellige ånd" er slukket i dyreriget. Her afslører "Det Tredje Testamente" også nærværelsen af guldglorien, Guds evige lys i verdensaltet, og at intet væsen kan fremtræde i Guds totale billede efter hans lignelse som et "hanpattedyr" eller som et "hunpattedyr". Derfor er "manden" og "kvinden" under en meget synlig forvandling bort fra dyrerigets parringstilstand eller ægteskabsprincippet.

Hvad der i MANU svarer til dette afsnit findes på side '10'. Men i MANU er der tale om en slags indholdsfortegnelse, hvor punkterne ikke er egentlige grammatiske sætninger. Ovenstående afsnit i DIK består af disse punkter, men omformuleret til egentlige sætninger. Ingen kan vide, om Martinus ville ønske en sådan manipulation.

34. I alle eksisterende levende væsener er der to seksuelle poler: Den "feminine pol" og den "maskuline pol". På et bestemt sted i planteriget stagnerer den feminine pol i nogle væsener, medens den maskuline pol fortsætter sin udvikling og bliver den bevidsthedsbestemmende. Væsenet er dermed blevet et "hanvæsen". Hos de andre væsener stagnerer den maskuline pol, og den feminine pol bliver den bevidsthedsbestemmende. Og disse væsener bliver til "hunvæsener". Og hermed er samtlige væsener blevet forvandlet fra at være "dobbelpolede" til "enpoled". Denne tilstand er, som man vil se i hovedværket, et overordentlig vigtigt led i Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Den fortsætter i udviklingen igennem dyreriget og videre igennem den del af dyreriget, der udgør det ufærdige menneskerige. Men igennem dette afsnit begynder den stagnerede pol igen at udvikle sig for til sidst at blive totalt jævnbyrdig med den udviklede pol i væsenerne. Medens mandens seksuelle område bæres af hans maskuline pol, bæres hans øvrige bevidsthedsprincip, viden og forstand af hans feminine pol. Det modsatte er derimod tilfældet hos kvinden. Her er det den maskuline pol, der bærer hendes viden og forstand, medens hendes seksuelle tilstand bæres af hendes feminine pol. Det er derfor, at manden, når han kommer hen imod slutningen af sin feminine pols udvikling, får seksuel tiltrækning imod sit eget køn. Det samme er naturligvis tilfældet med kvinden. Samtidig med at hendes maskuline pols udvikling nærmer sig sit slutstadium, får hun seksuel tiltrækning imod sit eget køn. Denne væsenernes seksuelle tiltrækning imod deres eget køn er udtrykt som "homoseksualitet".

Ordene 'forvandlet fra at være "dobbelpolet" til "enpolet"' **ændres til** 'forvandlet fra at være "dobbelpolede" til "enpoled"'

Ordet 'kommer' i sætningen 'når han kommer hen imod slutningen af sin feminine pols udvikling' står ikke i MANU. Ganske vist er ordene 'naar han' tilføjet i hånden, men det er jo ikke ensbetydende med, at Martinus dermed ville have indført ordet 'kommer', som jo altså ikke findes i MANU. I øvrigt er det meget interessant at bemærke, at Martinus i hånden skriver 'naar' I DEN GAMLE RETSKRIVNING og ikke 'når'. Martinusinstituttet påstår ellers (bl.a. under retssagen i byretten), at Martinus, som noget selvfølgelig, fulgte den nye retskrivning. Det påstår Martinusinstituttet uden nogen form for dokumentation. Her kan vi se dokumenteret, at det ikke passer. Derfor kan den påstand ikke bruges som legitimation for at modernisere retskrivningen i Martinus' værk. Som det i øvrigt ses ovenfor, skriver Martinus 'eenpolet' og ikke 'enpolet'.